

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoCsp/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122203617
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122203617.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Danice Kočíckovej a JUDr. Janky Boroškovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: I. KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast. Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: O. A., nar. XX. apríla XXXX, trvale bytom 1. O. XXX/XX, Z. H., zast. Centrum správnej pomoci Košice, občianske združenie, IČO: 51 847 124, so sídlom Tomášikova 147/3, Košice, o zaplatenie sumy 878,51 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 20Csp/15/2022-64 zo dňa 26. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, ktoré mu je žalovaná **p o v i n n á** zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 20Csp/15/2022-64 zo dňa 26. apríla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 878,51 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 878,51 Eur od 15.7.2021 do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia (prvá výroková veta) a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o ich výške (druhá výroková veta).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 878,51 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z priznanej sumy od 15.7.2021 do zaplatenia, a to titulom zmluvy č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 11.3.2011 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou. Žalovaná neplnila splátky v stanovených termínoch, čím porušila svoje povinnosti, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 13.2.2020. Žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi čerpanými prostriedkami a úhradami žalovanej.

1.2 O nároku žalobcu rozhodol Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní platobným rozkazom sp.zn. 28Up/9/2022 zo dňa 14.1.2022, proti ktorému podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odôvodnený odpor; namietala absenciu RPMN, predpokladov na jej výpočet, chýbajúci termín konečnej splatnosti úveru, nejasnú dohodu o úroku či skutočnosť, že veriteľ nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jej bonity; uvedené spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru;

súčasne mala za to, že právny predchodca žalobcu nesplnil podmienky pre platné zosplatenie úveru; namietla aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu.

1.3 Súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 52 ods.1, § 53 ods.1, § 54 ods.1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 9 ods.2, § 11 ods.1 písm.b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“); nepovažoval za sporné, že žalovaná dňa 11.3.2011 uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu úverovú zmluvu Club Cart, kreditná karta, na základe ktorej jej bol poskytnutý bezúčelový revolvingový úver s výškou kreditného limitu 1.940,-Eur; výška mesačnej splátky bola 4 % z dlžnej čiastky, ročná úroková sadzba 26,28 %. Okresný súd konštatujúc, že v úverovej zmluve absentuje údaj o RPMN ako jedna z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, posúdil úver s prihliadnutím na ustanovenie § 11 ods.1 písm.b) zákona o spotrebiteľských úveroch ako bezúročný a bez poplatkov.

1.4 V súvislosti s posúdením schopnosti spotrebiteľa splácať úver súd prvej inštancie poznamenal, že z úverovej zmluvy je zrejmé, že veriteľ pomery žalovanej zisťoval v súlade s ustanovením § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ žalovaná namietala zosplatenie úveru, poukázal okresný súd na vyjadrenie žalobcu a výzvu zo dňa 13.2.2020 s tým, že v danom prípade nešlo o zosplatenie podľa ustanovenia § 565 v spojení s § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka, ale došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu výpoveďou tak, ako to predpokladal „článok 61 OP“.

1.5 Nakoľko bol predmetom žaloby len rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami žalovanej, súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplatenie žalovanej istiny spolu so zákonným úrokom z omeškania.

1.6 O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods.1 v spojení s § 262 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná (ďalej aj „odvolateľka“) v zákonom stanovenej lehote odvolanie; navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby žalobu zamietol. Uplatnila odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), d), e), f) a h) C.s.p., tvrdila tak, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Žalovaná sa nestotožnila s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý považovala za nesprávny, skutkovo a právne nepreskúmateľný; poukázala na rozhodnutia najvyšších súdnych autorít ohľadom riadneho odôvodnenia rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

2.2 Odvolateľka upriamila pozornosť na závery súdu prvej inštancie, ktorý sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal so skúmaním dôkazov priložených k žalobe; súčasne nevyvodil správny právny záver napriek neuneseniu dôkazného bremena žalobcu ohľadom uplatneného nároku. Súčasne mala za to, že okresný súd sa nevysporiadal ani s jej námietkami ohľadom skúmania bonity pred poskytnutím úveru a zosplatenia úveru, kedy len stroho opísal tvrdenia žalobcu.

2.3 Spochybnila tvrdenie súdu prvej inštancie, ktorý nepovažoval za sporné, že žalobca si uplatnil len rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami; v tejto súvislosti poukázala na ňou podaný odpor, v ktorom namietala rámcový charakter žaloby, v ktorej neboli uvedené skutočnosti odôvodňujúce uplatnený nárok; konštatovala, že žalobca nepredložil výpisy z úverového účtu, na ktorom by boli vedené všetky kreditné a debetné operácie.

2.4 Žalovaná zdôraznila, že okresný súd si len osvojil tvrdenie žalobcu, že došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu došlo výpoveďou v zmysle článku 61 OP, a teda nešlo o zosplatenie podľa § 565 a § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka; dodala, že úverové podmienky súdom uvedený článok 61 neobsahujú.

Odvolaiteľka pre úplnosť poznamenala, že právny predchodca žalobcu sa so žalovanou dohodli na možnosti ukončenia úverovej zmluvy výpoveďou (hlava 7 § 1) s výpovednou lehotou 2 mesiace, ak by nastala zo strany veriteľa, k uvedenému však podľa jej názoru nedošlo. Žalovaná poukázala aj na hlavu 7 § 2 úverových podmienok, v zmysle ktorých bol klient povinný splatiť na požiadanie veriteľa celý čerpaný úver pri nedodržaní určených podmienok, a to oneskorením s platením splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, čo sa taktiež nestalo. Nakoľko neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky, ktorá sa preto nestala predčasne splatnou, žalovaná namietla nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

2.5 Odvolaiteľka mala za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že si jeho právny predchodca splnil zákonnú povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver; uviedla, že žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, napr. potvrdenie o príjme, výpisy z účtu žalovanej či iné listiny vyžadované inými finančnými spoločnosťami od spotrebiteľov v súvislosti so skúmaním bonity pred poskytnutím spotrebiteľského úveru.

2.6 V závere odvolania žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky pojednávajúce o práve na spravodlivé súdne konanie, princípe spravodlivosti a právnej istoty či práve na súdnu ochranu a konštatovala, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s procesnými požiadavkami spravodlivosti.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej zotrval na tvrdení o nemožnosti aplikácie ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko nebolo dojednané plnenie v splátkach; uviedol, že v danom prípade išlo len o dojednané opakujúce sa plnenie v existujúcom záväzkovom vzťahu na dobu neurčitú; poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15CoCsp/1/2021 zo dňa 23.2.2021, v ktorom konajúci senát obdobnú listinu ako v prejednávanej veci tú zo dňa 13.2.2020 posúdil ako výzvu podľa § 563 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej splatnosť dlhu nadväzovala na veriteľovo požiadanie; nešlo tak o predčasné zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Zopakoval aj, že v konaní si uplatnil rozdiel medzi čerpanými peňažnými prostriedkami a úhradami žalovanej; žalobca súčasne uviedol, že odborná starostlivosť bola zachovaná a k porušeniu povinnosti zo strany veriteľa pri skúmaní bonity spotrebiteľky nedošlo. Žalobca navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

4. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods.1,2 C.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods.1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods.1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.1 Podľa § 387 ods.1,2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

5. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovanej ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Okresný súd zodpovedal všetky žalovanou v priebehu konania nastolené otázky; skúmal, či veriteľ pred poskytnutím spotrebiteľského úveru posúdil schopnosť spotrebiteľky splácať spotrebiteľský úver, zaoberal sa namietanou bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru; pozornosti súdu prvej inštancie neušla ani výzva zo dňa 13.2.2020, pri ktorej konštatoval, že nepredstavuje úkon mimoriadneho zosplatnenia úveru, hodnotenia ktorého sa domáhala odvolaiteľka. Žalovaná vo svojej odvolacej argumentácii neuviedla žiadne nové dôvody a skutočnosti; zopakovala len tie, s ktorými sa vysporiadal už súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku a odvolací súd nezistil dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov okresného súdu odkloniť.

5.1 Rozhodnutie okresného súdu spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia dané ustanovením § 220 ods.2 C.s.p.. Len samotná skutočnosť, že žalovaná sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnila, nepostačuje na prijatie ňou tvrdeného záveru o nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutia či jeho arbitrárnosti, ktoré by mali za následok porušenie práva na súdnu ochranu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ňou uvádzaných dôvodov a námietok.

6. V posudzovanom prípade bola žalovanej poskytnutá kreditná karta, ktorá je špecifickým druhom spotrebiteľského úveru; ide o revolvingový typ úveru, ktorý je čerpaný používaním kreditnej karty (maximálne do výšky schváleného úverového rámca) a automaticky obnovovaný podľa toho, ako je čerpaná suma splácaná; vyčerpanú sumu môže dlžník uhradiť jednorazovo alebo ju môže splácať v splátkach, pričom k dispozícii má vždy len nevyčerpanú časť úverového rámca; nejde tak o typické splácanie úveru v splátkach, o výške a počte ktorých je dlžník informovaný už pri uzatvorení úverovej zmluvy.

6.1 V konaní predložená úverová zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú; presný termín konečnej splatnosti úveru nebol dojednaný a vzhľadom na charakter revolvingového úveru ho nebolo možné ani vopred určiť. V hlave 7 úverových podmienok si zmluvné strany dojednali spôsoby ukončenia zmluvného vzťahu. Ustanovenie § 1 upravuje oprávnenie zmluvných strán písomne vypovedať zmluvu; z ustanovenia § 2 danej hlavy vyplýva povinnosť dlžníka uhradiť celý čerpaný úver na požiadanie veriteľa, ak sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace (hlava 7 § 2).

6.2 Právo vyplývajúce z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, a teda žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej zo splátok, môže dodávateľ uplatniť len ak to bolo dohodnuté, najskôr však po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a za podmienky, že spotrebiteľa upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Z obsahu úverových podmienok nevyplýva, že by sa zmluvné strany na možnosti postupu podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka dohodli. Dlžník bol v zmysle § 2 hlavy 7 úverových podmienok povinný splniť existujúci dlh po tom, ako ho veriteľ o plnenie požiadal, ktorým úkonom privodil splatnosť dlhu; dôsledkom uvedeného súčasne bolo oprávnenie veriteľa pozastaviť čerpanie úveru a odstúpiť od zmluvy (§ 4 hlavy 7). Vychádzajúc zo znenia obchodných podmienok sa odvolací súd nemohol stotožniť s argumentáciou žalovanej, že výzva k splateniu celého úveru zo dňa 13.2.2020, ktorou došlo k ukončeniu zmluvy, je výzvou predpokladanou ustanovením § 565 v spojení s § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka; v prejednávacom prípade bola splatnosť dlhu naviazaná na požiadanie veriteľa, čo zodpovedá postupu podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka.

6.3 Reagujúc na námietku žalovanej, že veriteľ mohol žiadať o zaplatenie celého čerpaného úveru len ak bol dlžník v omeškaní so zaplatením splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, odvolací súd dodáva, že takýmto dôvodom bolo aj oneskorenie dlžníka s platením aspoň dvoch splátok; teda z dôvodu zlej platobnej disciplíny. Termín splatnosti splátok bol v zmysle úverovej zmluvy dojednaný k 20. dňu v mesiaci; ako však z prehľadu úhrad vyplýva, žalovaná tieto nedodržiavala. Ak teda právny predchodca žalobcu ukončil úverovú zmluvu a žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy, postupoval v zmysle úverových podmienok, s obsahom ktorých vyjadrila žalovaná podpisom zmluvy súhlas. Na správnosti rozhodnutia okresného súdu nič nemení ani skutočnosť, že súd prvej inštancie v súvislosti s odstúpením od zmluvy bez ďalšieho prebral do odôvodnenia svojho rozhodnutia argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej sa zmluvné strany v čl. 61 obchodných podmienok dohodli na spôsobe zániku zmluvy výpoveďou; napriek tomu, že úverové podmienky takýto článok neobsahujú, spôsob ukončenia zmluvného vzťahu dojednaný bol a zodpovedá ustanoveniu hlavy 7 úverových podmienok.

7. Nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní predstavuje rozdiel medzi peňažnými prostriedkami čerpanými žalovanou z kreditnej karty (vo výške 5.222,20 Eur) a ňou vykonanými úhradami (vo výške 4.343,69 Eur). Zvyšnú časť pozostávajúcu z úrokov a poplatkov si žalobca v konaní neuplatnil. Z tohto dôvodu sa námietky žalovanej ako aj zisťovanie skutkového stavu veci súdom prvej inštancie a právne posúdenie v súvislosti s chýbajúcim údajom o RPMN, ktorého absencia v zmysle ustanovenia § 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, javia byť irelevantné a nadbytočné, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj súd prvej inštancie; tento síce najskôr zistil absenciu jednej z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, následne však dospel k záveru, že žalobca si v konaní uplatnil nárok pozostávajúci len z rozdielu medzi čerpanými finančnými prostriedkami z revolvingového úveru a úhradami žalovanej bez úrokov a poplatkov, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel; uvedenému záveru tak nie je čo vytknúť.

7.1 Zhrnúc vyššie uvedené, keďže bola žalobou uplatnená len istina úveru bez úrokov a poplatkov, nebolo potrebné skúmať, či úverová zmluva obsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 9

ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z., absencia ktorých nemá iný následok než bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch).

8. Nie je sporu o tom, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje od veriteľov vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti pri poskytovaní úverov spotrebiteľom; povinnosťou veriteľa je, okrem iného, aj skúmanie bonity klienta. Je však potrebné zdôrazniť, že zákonodarca až novelou uskutočnenou zákonom č. 35/2015 Z.z. účinným od 1.4.2015, resp. 30.9.2015, rozšíril a špecifikoval povinnosti veriteľov pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ustanovenie § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy (t.j. ku dňu 11.3.2011) vyžadoval od veriteľa v súvislosti s posúdením schopnosti spotrebiteľa splácať úver len prihládanie na dobu, na ktorú sa spotrebiteľský úver poskytuje, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne účel spotrebiteľského úveru; súčasne ukladal spotrebiteľovi povinnosť poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Ak potom z obsahu úverovej zmluvy vyplýva účel a druh úveru, výška úverového rámca, doba trvania zmluvy, čistý mesačný príjem žalovanej, jej partnera a rovnako aj skutočnosť, že v čase uzatvorenia zmluvy bola žalovaná vlastníčkou nehnuteľnosti a bola zamestnaná, nemožno dospieť k inému záveru než k akému dospel už súd prvej inštancie, a to, že veriteľ pri poskytnutí úveru postupoval v súlade s ustanovením § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. platným ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy; konal tak s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho nebol naplnený predpoklad daný ustanovením § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Ani táto námietka žalovanej tak nebola spôsobilá prívodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie.

9. Pokiaľ žalovaná v odvolaní namietala, že žalobca nepredložil výpisy z úverového účtu, z ktorých by boli zrejmé všetky kreditné a debetné operácie, tu odvolací súd poukazuje na listinné dôkazy predložené žalobcom spolu so žalobou (žalovanej doručené), z obsahu ktorých je zistiteľná tak výška čerpaní finančných prostriedkov žalovanou (listina na č.l. 19 spisu) ako aj výška jednotlivých ňou vykonaných úhrad (č.l. 20 spisu); uvedené dostatočne preukazuje žalobou uplatnený nárok, preto sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom žalovanej, že žalobca dôkazné bremeno svojich tvrdení neunesol. Naopak, je to práve žalovaná, ktorá v konaní dôkazné bremeno neunesla. Hoci v odvolaní reagovala tvrdením, že súd prvej inštancie ňou navrhnuté dôkazy neskúmal, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, aké dôkazy žalovaná v priebehu konania navrhla a ktoré z nich súd prvej inštancie nevykonala, nakoľko tieto bližšie nekonkretizovala, žalobcom tvrdené skutočnosti poprela len vo všeobecnej rovine; z obsahu spisu teda nevyplýva, že by predložila či navrhla vykonať dôkazy na podporu svojich tvrdení. Na povinnosť tvrdenia pritom nadväzuje povinnosť označiť dôkazy tvrdené skutočnosti preukazujúce. Skutočnosť, že žalovaná mala v právnom vzťahu postavenie spotrebiteľky a ide o spor so slabšou stranou ešte neznamena, že by vôbec nemala povinnosť uniesť dôkazné bremeno svojich tvrdení; žalovaná nie je stranou sporu, ktorej by sa táto povinnosť netýkala. Ak sa mienila v konaní úspešne brániť, mala jednak tvrdiť a následne svoje tvrdenia aj podporiť dôkazmi, k uvedenému však zo strany žalovanej nedošlo.

10. Napokon odvolací súd v zhode so závermi súdu prvej inštancie má zato, že žalovaný je v spore aktívne vecne legitimovaný; z dôvodu postupu veriteľa v súlade s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru bol tento oprávnený vyžadovať od žalovanej ako spotrebiteľky jednorazové splatenie pohľadávky; postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia pohľadávkou splatnou.

11. Žalobca si v konaní uplatnil len časť istiny bez úrokov a poplatkov; žalovaná ani len netvrdila, že by žalobcovi žalovanú sumu uhradila a aj v zmysle vyššie uvedeného nebolo ňou podané odvolanie spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia okresného súdu, ktoré odvolací súd podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne v prvej výrokovej vete ako aj v závislom výroku o trovách konania potvrdil.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§393 ods.2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).